

ДАВОРОВА

ВІСТІ

Рік вид. I, ч. 1.

Кастель, 25 серпня 1947.

ЗНАЧЕННЯ ПРЕСИ

Весь світ після недавно пережитої воєнної завірюхи взявся до упорядкування свого життя. За короткі, здавалось би, роки війни все було перевернуто догори дном. Тепер в усіх ділянках народного життя - господарство, техніка, наука, освіта, загальна культура - треба наново братися до роботи, треба заліковувати рани, що їх завдала людству війна. Те саме можна ствердити і в ділянці міждержавних зносин. Окремі народи, через своїх державних мужів, силкуються відновити захитану рівновагу у міжнародніх відносинах, намагаються встановити у світі те, до чого прагнули ще задовго перед цим на кращі представники світового суспільства: мир, побудований на справедливих, рівноправних началах для всіх свободолобивих націй. І при цій гарячковій праці по перебудові і відбудові світу зроджуються нові ідеї, виставляються нові гасла, переглядаються програми і плани, якими керувалося перед цим людство. Те, що вчора ще здавалося нормальним і можливим, сьогодні відкидається, як пережите і нездатне.

В цій новій добі, як зрештою і перед цим, величезна роль припадає пресі. Це на сторінках часописів і журналів, шляхом обміну думок, дискусій і критичних зауваг, постають нові ідеї й виробляються плани на майбутнє. За посередництвом преси уряди держав, центральні установи та громадські організації вияснюють загальні потреби тих чи інших заходів, а представники громадянства мають змогу в свою чергу висловити свої думки відносно заходів уряду в різних ділянках господарського, політичного чи культурного життя. Таким чином, преса є тою трибуною, де відбувається складний процес народного життя: на початку там висловлюються погляди і зароджується думка про потребу тих чи інших заходів; далі покликані до цього органи подають громадянству і вияснюють конкретні плани, що мають бути переведені в життя; врешті, шляхом критичних зауваг, в пресі висловлюються погляди на доцільність чи недоцільність тих чи інших заходів, вносяться до них поправки і доповнення та вказуються шляхи до кращого практичного застосування цих заходів.

Візьмемо для прикладу таку популярну, сьогодні справу, як Маршалів план. Його появу попередили довгі міркування в пресі про необхідність допомогти Європі економічно стати на ноги. Далі було оголошено сам Маршалів план і подано всебічні висловлення щодо

мети і методів здійснення. Тепер відбувається дискусія над тим, як забезпечити успіх цього пляну, і вносяться корективи в методи і шляхи його практичного перепроведення в житті.

Серед великих і складних світових проблем, життя і потреби невеличкої горстки українських "переміщених осіб" видаються надто дрібними і малозначними. Проте, для нас самих так не є, бо ми мусимо прагнути до того, щоб усі ті наші внутрішні життєві проблеми були упорядковані і не давали приводу до якогось тертя або замішання. Доля закинула нас на чужину. Живемо в тимчасових, переходових умовах таборового життя. Маємо надію, що наше перебування по таборах невдовзі скінчиться, але доки ще так є, мусимо подбати про те, щоб наше життя проходило якнайбільш упорядковано і корисно для загалу. Мусимо в цій невеличкій школі громадського життя по таборах якнайстаранніше підготуватися до переходу в інші умови, коли ми зможемо переселитися до якихось вільних країн, або коли обставини складуться так, що найгарячіші бажання кожного з нас зможуть здійснитися.

В нашому таборі - як і в кожній культурній громаді - пульсує багатогранне життя, значення і важливості якого навіть особіне усвідомлює більшість наших таборян. Ми маємо самоуправу, маємо численні освітні, релігійні, мистецькі, господарські і самопомогові установи. Завданням Управи табору є керувати цими різnorodними установами або узгоджувати їх працю між собою. Це ціла невеличка автономна провінція, якій треба давати лад і порядок. Дехто з таборян навіть не уявляє собі, скільки праці й енергії доводиться приложити, щоб життя табору в усіх його проявах проходило справно і без тертя. Зварити їсти, видати харчі, подбати про те, щоб було світло, вода, опал, щоб діти ходили до школи, щоб відбувалися реферати й якісь театральні-мистецькі розваги і т.п., - все це не дається так легко, як може хтось думати. І всі ці завдання тим легше можна виконати, чим більше зрозуміння для їх важливості виявлятимуть мешканці табору і йтимуть на зустріч таборовим органам, всебічно їм допомагаючи. Цій меті - освідомлення нашого громадянства у потребах і завданнях таборового життя - має служити таборовий журнал, видання якого започатковуємо. Органи самоуправування й різні таборові установи матимуть змогу вияснювати ті чи інші місцеві справи на сторінках "Таборових Вістей", а загал нашого громадянства зможе забирати в ньому голос, висловлювати свої думки і спричинюватися дорогою до поглиблення й удосконалення різних заходів. Таким чином, наш таборовий журнальчик має виконувати для мініатюрної "держави" табору Майнц-Кастель ту саму роль, що її виконує велика світова преса для великих держав.

Певна річ, що на сторінках "Таборових Вістей" будемо порушувати тільки ті справи, які безпосередньо торкаються місцевого життя. Не будемо тут займатися загальними українськими справами, або проблемами світової політики, що ними вичерпно займаються численні друковані українські газети або такі органи преси потужних держав, як напр. англійська щоденна газета всесвітнього значення "Таймс". Тому і зміст та зовнішній вигляд нашого журналу будуть куди скромнішими, ніж зміст і вигляд українських або чужинецьких газет загального значення. Проте, тішимо себе надією, що різниця між "Таборовими Вістями" й лондонським "Таймсом" не буде більшою, ніж різниця між нашою Кастельською таборовою "республікою" і світовою англійською імперією.

ХАТА В ЗАБУДЬКІВЦЯХ

Було колись в Україні... жили наші діди-прадіди по широких, як море степах, на хуторах, сіючи пшеницю, годуючи худобу, розводячи пасіки. Земля тоді, кажуть, текла молоком і медом... Ніхто не журился, чи худоба, що паслася вільно чередками і табунами в степах безкраїх, не влізе в шкоду, через межу сусіда. Не було тоді дрібних сварок "за курку і гуску", або ж за межу і грушу на межі, як пізніше, за часів Нечуя-Левицького, з сусідом. Та й самого сусіда бачилося вранді-годи, раз у неділю в церкві. Свій хутір від татарина, боронив найчастіше наш прадід сам, узявши в руки мушкет і шаблю, що ними навчився володіти за молодих літ на Запоріжжі. Тоді викохалася в Україні широка, нічим необмежена українська натура. "Без холопа і без папа, сама собі..." Тоді наші діди могли легковажити собі громадські проблеми і гордовито казати: моя хата з краю...

Але відтоді проминуло багато років... Світ ставав щораз вузким і тіснішим. Наших дідів вигнали з привольних зимовників і хуторів та післали "на панщину пшеницю жати"... Згодом наших дідів і батьків взяли "на облік" і видали їм паспорти. А вже цілком недавно видали паспорти навіть нашим коням...

Тепер було багато гірше, менше було можливостей виявити наші індивідуальні здібності, а все ж таки і батьки наші самі не затратили були ще своєї хуторянської філософії і потішали себе, що "з Івана мене тепер уже ніхто не зсадить".

Та не треба було довго чекати, як нас викинули і "з Іванів", викинули також із нашої власної - "хати з краю", позбавивши Батьківщини. Тепер наша хата - уже не наша - і не знаходиться з краю, а поміж іншими сусідніми, в Н-ному блокові, на другому поверсі табору ДД в

Здавалось би, що усі ці події не проминуть безслідно в нашій психології і накладуть на нас зобов'язання громадського порядку, що бодай до певної міри обмежать розгін нашої індивідуалістичної думки, підпорядкують наші особисті інтереси і звички інтересам загальної нації. Думалося, що кождий з нас зрозуміє, що немає уже нашої хати з краю, на хуторі в Забудьківцях, і що ми живемо в дуже тісному світі, в перенаселеній Європі, збитими гуртками в ДД - таборах, де можемо і сміємо втриматися на поверхні життя тільки спільними зусиллями - всі за одного - один за всіх.

Та чи так сталося? Думаємо, що не завжди.

Ще не так давно хвилювалося наше громадянство з приводу подій в деяких наших воєнничих таборах. Нам було ясно, що наші боєві табори своїм поведінням компрометують не тільки себе самих, свої табори, але й увесь загальний еміграційний фронт в Європі, тому ми так нещадно виступали і виступаємо проти їх нерозсудних вчинків, що поволи упритомнює їх.

Не так давно читали ми в наших часописах, що наші громадяни, які мали щастя дістатися в більш нормальні умовини життя, поза кордони Німеччини, своєю невідповідною поведінкою там скомпрометували себе і спричинили свій поворот до Німеччини. "Широка індивідуалістична" вдача дозволила їм поводитися в чужому оточенні так, як у себе на хуторі в Забудьківцях, забуваючи про те, що вони є частиною великої цілості, та що своїм невідповідним поведінням замикають дорогу не тільки собі, але можуть пошкодити інтересам цілої еміграції.

І знову ж в цьому випадку поступованні кількох одиниць з "відокремленого хутора" може скомпромітувати загал наших скитальців.

Або ж знову явище, яке на жаль, зустрічаємо ми ще й сьогодні в усіх наших таборах. Входимо в табір літнього вечора. Усі вікна табору відчинені. З кількох вікон чуємо радієві передачі. Це щасливі посідачі "найновітніх здобутків техніки" "ушасливлють" себе, своїх сусідів і цілий табір музикою і співами. Але що це? Прислуховуємося і не віримо своїм вухам. Радіо наставлене "просто" на Москву і передає колхозні частушки, "Катюшу" і "Песню про" Радієвий апарат наставлений на "фортіссімо", "ушасливлючи" авдицією не тільки сусідів, але й тих, що посуваються по інтернаціональній автостраді, що проходить попід табором. Поминаємо вже те, що радіо не завжди мусить бути приємністю для кожного вуха, і що в нашій "хаті з краю" в Н-ному бльоці II поверху треба би все мати на увазі також наших сусідів, які на цей раз живуть не на сусідньому хуторі в Підзабудьківцях, але тут таки у нас, на тому самому поверсі, за тонкими стінками по один і другий бік нашої хати і що для них "Катюша" і "Песня про" не мусить якраз звучати, як звуки гавайської гітари. Але ж нашу передачу чути геть далеко, навіть на інтернаціональному шляхові, що йде біля нашого табору, де чужинці, а також і ті, що нами опікуються, зі здивованим прислуховуються, що це за дивний народ ці ДП, і чиж треба сидіти аж над берегами Дунаю чи Райну, щоб насолоджуватися "Катюшею"? Бо ж Катюша, здається, не обов'язково на "берег крутой" Райну "вихадила, песню завадила"?

Ще одна справа. Всі ми маємо обов'язок праці. ІРО не має заміру годувати нас за дармо. Зрештою, коли нас переселять до інших країн, муситимо всі заробляти там на своє життя. І коли ми тут за недбуємо наші обов'язки, легковажно ставимося до покладених на нас функцій, то чи не кидаємо ми цим самим поганого світла на всю українську еміграцію? Коли хтось міркує собі, що від праці, покладеної на нього таборовою адміністрацією, можна якось "відкрутитися" або недбайливо її виконати, коли все частіше трапляються випадки нествавання на ту чи іншу роботу, то при цьому забувається, що такі явища спостерігає не тільки адміністрація табору, але й чужинці, від яких залежить справа переселення і, взагалі, допомоги нам в майбутньому.

Знаємо, що живемо в демократичному світі, де усе вільно. Шануємо індивідуалістичні здібності і вподобання наших громадян. Однак не можемо допустити, щоб ці вподобання шкодили нашому загалові, дарма що нажили ці в аж такого "невинного" характеру, як вислуховання по радіо "Катюші".

Демократія не означає безмежної сваволі одиниці. Це є передовсім компроміс нахилів і вподобань одиниці з інтересами загалу. Цей компроміс зобов'язує в першу чергу нас, що живемо збитими гуртками в таборах ДП, і заки наша доля і наше завтра непевне і абсолютно залежне від обличчя нашого загалу.

Беручи це під увагу, мусимо вести одверту боротьбу з розкішню "відокремлення" в "хаті з краю" в Забудьківцях. І кожному з нас мусимо поставити цілком ясно: або - або. Або кожний з нас підпорядкується інтересам загалу і виконає ту місію, яку сам собі вибрав і на яку покликана нас наша доля, або ж наш загал гостро засудить вчинки "індивідуалістів" з "хати з краю" і раніше або пізніше усуне з поміж себе одиниці з суспільними, негромадськими нахилами.

Е. Пастернак.

ПАМ'ЯТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Заслуга Лесі Українки не тільки в тому, що вона дала нам прекрасні поетичні твори, що піднесли українську поезію до рівня світової, а й у тому, що вона протягом усього свого життя збуджувала в людях найкращі поривання, заохочувала їх до боротьби, до змагання за краще майбутнє. Її дуже високо цинив Іван Франко. Він писав у Літ.-Наук. Вістнику 1898 р. "Від часу Шевченківського "Поховайте та вставайте, кайдани порвіте" Україна не чула такого сильного гарячого та поетичного слова, як із уст цієї слабосилої, хворої дівчинки... Ще раз повторюю: читаючи м'які та рознервовані писання сучасних молодих українців - мужчин і порівнюючи їх з тими бадьорими, сильними та смілими, при тім такими простими словами Лесі Українки, мимоволі думаєш, що ця хора слабосила дівчина трохи чи не одинокий мужчина на всю новочасну соборну Україну".

І справді її надхненні, палкі слова, бадьорі, енергійні та мужні, здавалися незвичайними для такої маленької, непоказної, скромної дівчинки, а її висока інтелігентність, глибока культура, всебічна європейська освіта і широкий світогляд ставили її високо над загальний рівень тодішнього українського суспільства.

25 лютого 1871 р. в м.Зв'язелі /Новоград-Волинський/ в родині голови з'їзду мирових посередників на Волині Петра Антоновича Косача народилася друга дитина - Лариса. Мати її, Ольга Петрівна, - сестра відомого українського громадського діяча та вченого Михайла Драгоманова, знана українському громадству під ім'ям Олени Пчілки. Це була висококультурна, розумна жінка, талановита поетка і віддана патріотка. І всі діти з цієї родини були саме їй зобов'язані прекрасним вихованням, далеким від казенного виховання в старих російських гімназіях та інститутах.

Діти Косачів росли близько до природи, в тісному єднанні з сільськими дітьми. Батьки щороку возили їх кудись на село, щоб там вони могли в товаристві селянських дітей черпати повною мірою із скарбниці народньої. Звідси й мова Лесиних творів, багата, барвиста, чиста від будь-яких чужих шкідливих впливів".

Коли Лесі було 11-12 років, у неї з'явилися ознаки страшною хвороби - туберкульозу руки. Це її позбавило найперше змоги продовжувати навчання музики, яку вона так любила, і відтоді все її життя далі йшло в безупинній боротьбі з цим страшним ворогом-хворобою. За її власним влучним виразом, вона вела з цим ворогом завзяту невпинну тридцятилітню війну, і з цієї війни не вона вийшла переможцем.

Хвороба передчасно подолати її і вирвала занадто рано з наших рядів в самому розквіті її творчості, хвороба забирала в неї багато енергії, часу, грошей, сили. Хвороба примушувала її весь час лікуватися, їздити по різних закордонних і наших курортах, ганила її і на Кавказ, і до Італії, і до далекого Єгипту, і до Криму, якнайдалі від коханої батьківщини. Це вимотувало її і без того кволі сили, але не можна не визнати, що всі ці поїздки поширювали обсяг спостережень, давали їй нові враження, новий матеріал для творчості, і одночасно збільшували тугу за батьківщиною, будили глибокі думки і примушували її виливати їх на папір.

Знання чужих мов і перебування в чужих краях дали змогу Лесі Українці написати силу ліричних творів з описом чужої природи, як ось "Римські спогади", "Весна в Єгипті", "Ліричні пісні давнього Єгипту". Як справжній поет, вона надзвичайно тонко і сильно відчувала і любила природу взагалі, а свою українську, лісову особливо.

І саме з туги за волинською природою родилась її "Лісова пісня".

Писати Леся почала дуже рано, коли їй ще не було 12 років. Перший її вірш "Ні долі, ні волі у мене нема" з'явився в галицькому журналі "Зоря" 1884 року, коли Лесі було тільки 12 років. Наступного року вийшов її переклад "Вечорниць" Гоголя. В 15 років вона перекладала поезії Міцкевича та інших європейських поетів, особливо захоплюючись творами Гайне.

Коли їй було 20 років, вийшла перша збірка її власних поезій "На крилах пісень". Це здебільшого ліричні вірші.

А тим часом тяжка хвороба все більше і більше підточувала її сили. І в її поезії того періоду все більше відбиваються її переживання в зв'язку з тим.

У той час, як подружки Лесі ни бігали, сміялись, розважались, Леся місяцями змушена була лежати в ліжку, але ніхто не чув від неї ні скарги, ні нарікань на свою долю. Взагалі вона тамувала в собі настрої, які могла їй навіяти хвороба і думка про передчасну смерть. Це була надиво мужня вдача з твердою волею, героїчним духом. Ця повсякденна боротьба загартувала волю і виробила з немічної дівчинки з "хоробливим виглядом" героїчну постать, вся творчість якої проіннята напруженим вольовим змаганням до боротьби і перемоги.

Ось чому в її творах нема ні розпачу, ні безнадії, ні занепадництва; навпаки, в них найчастіше звучить сильний протест, мужній стоїцизм, бажання вийти переможцем навіть з безнадійного становища.

Рано познайомилась Леся з грецькою та римською мітологією, з героїчними пригодами, описаними в Іліяді та Одисеї та в деяких лицарських романах. Героїчні події та образи збуджували фантазію, спонукали вилити на папір думки і драматизувати прочитане. Характерно, що співчуття маленької Лесі завжди були не на боці того героя, що із списом приставав до подоланого і кричав йому: "здавайся.", а на боці того, хто, лежачи на землі, гордо відповідав: "убий, не здамся." Оця завзятість у боротьбі, що так вабила маленьку Лесю, лишилася в ній на завжди, як одна з головних рис її вдачі.

— С —

Свою ролю поета Леся Українка розуміла, як громадське служіння, а поезію, як зброю в боротьбі. Писання віршів були для неї не розвагою, а відповідальною працею. Хвора, слабенька дівчина не мала фізичної сили для боротьби із злом. Її єдиною зброєю було її надхнене слово, і всю свою силу, всю жагу свою великого серця вона вклала в це слово:

Слово, чому ти не твердая криця,
Що серед бою так ясно іскриться?
Чом ти не гострий, безжалісний меч,
Той, що відімає вражі голови з плеч?

Слово, чом ти єдина зброя,
Ми не повинні загинуть обоє,
Може в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на
катів.

Месники дужі приймуть мою зброю,
Камушек з нею уважую до бою...
Зброя моя, послужи волкам
Краще, ніж служиш ти хворим рукам.

Починаючи приблизно від року 1900 головна творча енергія Лесі Українки йде на писання драматичних творів, чи, точніше кажучи, глибокі хвилюючі проблеми та ідеї в неї вливаються в формі віршованих п'єс. Драматична творчість Л. Українки безперечно є вища стадія її поетичного розвитку. Її "Лісова пісня", "Камінний Господар", "Касандра", "Орґія" тощо - є перлини, якими справді може пишатися українська література.

Вищокультурна, всебічно та до європейському освічена, Леся Українка брала сюжети своїх драм здебільшого не з українського життя.

- 7 -

Глибоке знання історії мітології" та всесвітньої літератури спрямувало її творчу фантазію в інший бік, ніж це робили всі її українські попередники.

М.Коцюбинський в листі до Панаса Мирного від 28.1.1903 року писав: "За сто літ існування новіша література наша жила переважно селом, сільським побутом, етнографією. Селянин, обставини його життя, його нескладна здебільшого психологія - ото майже й все, над чим працювала фантазія, чим оперував досі талант українського письменника".

Далі Коцюбинський пише, що читач в Україні вже виріс, що він не може задовольнитися творами лише з селянського життя, що він "вихований на кращих зразках сучасної європейської літератури, бажав би зустрітися в творах красного письменства нашого з обробкою тем філософічних, соціальних, психологічних, історичних і т.д."

І ось у цьому полягає насамперед заслуга Л.Українки. Вона перша в Україні влила в українську літературу новий, свіжий струмок, вивела нашу поезію з запічку на широкі простори загально-людської загально-культурної тематики.

Більшість драматичних творів Л.Українки написані на матеріалі світової історії. Сюжет вона брала з життя різних народів і епох, з народної творчості, починаючи від біблійних легенд, грецьких та римських мітів, часів первісних християн і кінчаючи новітніми часами.

Але в кожній своїй творі, в кожне слово своїх героїв Л.Українка вкладала свої найдорожчі думки, давала їм своєрідне трактування, намагаючись образами і персонажами, узятими з чужого життя, символізувати життя українське і долю цілої України, яку вона так любила, і служінню якій вона віддавала всі свої сили.

Один із своїх останніх творів "Мій шлях" Леся Українка закінчила такими словами:

Бажаю так скінчити я свій шлях,
Як починала: з співом на устах.

І справді, останнє п'ятиріччя творчості Лесі Українки, за висловом покійного академ.Грушевського, було "немов якийсь титанічний хід по велетенських уступах, не рушених людською ногою, де кожний крок, кожний твір означав нову стадію, відкривав перед очима українського громадянства все нові перспективи мислі, все нові обрії образів."

У травні 1913 року українське громадянство вшанувало Лесю Українку, коли вона приїхала до Києва.

Покійна Л.М.Старицька-Черняхівська писала потім: "у цьому вшануванні було щось невимовно сумне, що зрушувало і шматувало серце. Бліда, прозора постать Лесі з руками повними квітів, з словами - повними енергії, любови та віри і - з смертю в очах".

Два місяці згодом, 1 серпня 1913 р. невідомою смертю передчасно перервала її життя і спинила її шлях у вселюдські простори".

--0--

Поховано Лесю Українку в Києві на Байковому кладовищі. Поруч неї пізніше покладено її матір, Олену Пчілку.

Перед смертю Леся писала:

Інші будуть співці по мені,
Інші будуть дунати пісні,
Вільні, гучні, одважні та горді
Поєднаються в ясній акорді
І полинуть у ті небеса,
Де сіяє одвічна краса,
Там на них обізветься луною
Пісня та, що не згине зо мною.

Св. КНЯГИНЯ КИЇВСЬКА ОЛЬГА

Наша історія багата на визначні жіночі постаті. Ми маємо багато інших жінок, в такій самій мірі, як і Св.Княгиня Ольга, але під іншими оглядами положили заслуги для нашого народу, проте княгиня Ольга думить в собі дві риси, які ми мусимо мати передовсім тепер перед очима і які наказують нам саме її взяти за покровительку нашої жіночої організації: вона перша явна і активна жінка-християнка, яка всь переш-тодішньому поганському загалові кладе підвалини під християнство на Україні. В теперішній час, коли на наших землях йде така жорстока, нищівна боротьба проти наших церков, коли новітнє поганство сильно загрожує християнству на Україні і навіть тут на еміграції ми не вільні від цієї боротьби та її відгомону, нам треба старатися йти слідами княгині Ольги і виступити в обороні своєї віри, своїх традицій, і саме ми, жінки, можемо тут дуже багато вдіяти, бо звичайно в кожній родині саме жінка піддержує релігійне життя, виховує дітей в християнському дусі і вчить їх так перших молитов, як і постійності в своїй релігії:

Однак, княгиня Ольга була не лиш жінка-християнка. Була вона також розумною і передбачливою володаркою, яка зуміла вповні заступити свого чоловіка і для свого сина не лише зберегти, але й закріпити і зміцнити владу і державу. Ми, як нація тепер бездержавна, потребуємо сьогодні ще в більшій мірі жінок, національно свідомих, які в міру потреб потрапляють заступити у всякому ділі мужчин, жінок, які свідомі цілей і завдань українського загалу зуміють виховати своїх дітей на добрих українців і на чесних громадян, які - коли виростуть - не принесуть нам встиду, а навпаки, зуміють дати з себе багато для добра загалу, а передовсім відповідно вив'язатись з завдання, яке буде змістом їхнього життя.

Отже, не випадково Об'єднання Українських Жінок на еміграції вибрало кн. Ольгу своєю покровителькою і багато інших жіночих товариств, організацій та сестрицтв, як давніше в краю, так і тепер на еміграції, віддається під її покров. І нехай цей факт змусить нас призадумуватися частіше над нашими завданнями і дасть нам певні напрямки в наших цілях і вимаганнях.

/З статті Дра Анни Герасимович/

Шануючи постать св.кн.Ольги наша таборова Жіноча Організація улаштує цими днями Свято Княгині Ольги, що складатиметься з реферату про її життя і з художньої частини. Після концерту жінкам - членам організації Українських Жінок будуть роздані відзнаки - брошки з портретом кн.Ольги.

Бажання була б якнайчисленніша присутність на святі таборян, а особливо жінок.

З КООПЕРАТИВНОГО ЖИТТЯ ТАБОРУ.

В нашому таборі не легко поширювати кооперативні ідеї.

В цьому немає нічого дивного, бо емігранти походять з різних суспільних верств і посідають неоднакові погляди на справи соціально-господарські. Одні вбачають в кооперації певну відміну комунізму; другі ставляться до неї вороже з мотивів приватно-власницького характеру; треті просто не розуміють кооперативних ідей. З цього часто виникає неслухна і необгрунтована критика нашої кооперації, з'окрема таборової кооперативи.

Не можна сказати, що все в нашому кооперативному житті гаразд, бо ж кооперація, як і взагалі все наше теперішнє життя, не спирається на устійнені правні норми і натрапляє на чималі труднощі при виконанні своїх завдань. Проте, і на еміграції кооперація потрібна і її існування треба уважати за явище доцільне і додатне. На загал кожна кооператива існує як ДОБРОВІЛЬНЕ, НА ПРИНЦИПІ РІВНОПРАВНОСТІ І САМОДОПОМОГИ ЗАСНОВАНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЛЮДЕЙ З МЕТОЮ ПОЛІПШИТИ СВІЙ ДОБРОБУТ ШЛЯХОМ ВІДЕННЯ НА СПІЛЬНИЙ РАХУНОК ПІДПРИЄМСТВА, ЯКЕ МАЄ ЗБІЛЬШУВАТИ ТРУДОВИЙ ЗАРОБІТОК УЧАСНИКІВ АБО ЗМЕНШУВАТИ ЇХНІ ВИДАТКИ НА СПОЖИВАННЯ, ВІДПОВІДНО ДО ВИКОРИСТАННЯ НИМИ ЦЬОГО ПІДПРИЄМСТВА, А НЕ ВІДПОВІДНО ДО КІЛЬКОСТІ ВКЛАДНОГО КАПІТАЛУ.

Маючи на увазі цю основну засаду кооперації, придивімося до шляху, пройденого кооперативом нашого табору.

За перше півріччя перебіг роботи кооперації в цифрах виказує:

- а/ що продано краму з крамниці на 253.367 н.м. з націнкою - 17.7 %,
- б/ що продано 26,905 л. пива і 2.170 пл. лимонаду на 22.536 н.м. з націнкою загалом на 275.903 н.м.

в/ що в кооперативних майстернях виконано окремих замовлень нашим таборянам на суму 41.398 н.м. за цінінками кооперативи.

В наслідок проведеної роботи кооператива мала чистих зисків - 18.830 н.м. /від торгівлі - 17.746 і від виробництва 1.084 н.м.

В торговельній роботі відсоток націнок збільшено против пляну на крам 2,7 % , на безалкогольні напої - 11% - ціни в кооперативі далеко нижчі за ціни крамницьких лицарів сумнівної слави наживи, які густо були розташовані на терені табору, попід таборами - та навіть в окремих приватних німецьких торгівлях /пиво там продають 95 пф. літр, а ми 80 пф. літр/. Збільшення відсотку націнок непотрібне і, треба думати, буде усунуте нашою Управою.

Господарсько-фінансова доцільність в роботі дала можливість витратити на загально-національні допомогіві цілі:

Видано:	1946 р.	1947 р. перше півріч.
1. Централі Української еміграції на	3.264	3.174
2. Централі Кооперативів на організацію кооперативної справи еміграції	-	4.223
3. Комітетові допомоги студентам.	500	-
4. УМСА	500	25
5. Таборові витрати:		
через УНРРА	11.185	2.074
" Управу Табору	-	7.045
безпосередньо на лікув. заклади	728	

батьківському комітету шкіл на
обладнання ялинок і утримання
крамниці 4.501

-2.777 2.452

13.962 11.571

6. На утримання різних фахових курсів

3.000 2.000

21.226 21.570

Отже всього витрачено на поліпшення умов таборян - 42.796 н.м.

/ Далі буде /

З.Демченко.

-----00000-----

КАЛЕНДАР ПАМ'ЯТНИХ ДАТ

С е р п е н ь - м і с я ц ь

- 1.- 1913 Померла Леся Українка.
- 2 - 1914 Початок першої світової війни.
- 2 - 1920 Помер укр.письменник Закарпаття Юрій Жаткович.
- 4 - 1687 Івана Мазепу обрано на гетьмана.
- 4 - 1914 Засновано СВУ у Львові.
- 5 - 1911 Померла письменниця Ганна Барвінок /Олександра з Білозерських/ 1828-1911, Дружина Куліша, приятелька Шевченка, псевдонім Ганна Барвінок та А.Нзчуй-Вітер. Перше оповідання "Лихо не без добра" з'явилося 1860 р. в "Хаті" Куліша. Перша збірка оповідань вийшла в Києві 1902 р. з передмовою Б.Гринченка.
- 6 - 1657 Помер Гетьман Богдан Хмельницький.
- 7 - 988 Хрещення України.
- 7 - 1819 Народився письменник Панько Куліш.- в містечку Малий Вороніж на Чернигівщині, учився в Київському університеті. Після Шевченкової смерті був найвизначнішою постаттю та провідником усього культурного українського руху. Один з основоположників Кирило-Методіївського Братства, за це був заарештований і сидів у Петропавловській фортеці в Петербурзі, а потім був висланий за межі України, але й там не кидав культурної праці. В багатій літературній спадщині його є сила творів поетичних, прозаїчних, етнографічних, історичних та критичних, а також перекладів на українську мову різних європейських авторів. Переклав також на українську мову цілу Біблію. Його історична повість про події на Україні в середині 17-го сторіччя "Чорна рада" - один з найкращих історичних творів в укр. літературі. - Великі заслуги Куліша також як видавця і журналіста. В 1856 р. він заклав у Петербурзі друкарню і почав видавати "Записки о Южной Росіи", що були справжньою енциклопедією українознавства. Видавав також "Сільську бібліотеку" і брав найактивнішу участь у місячнику "Основа". Помер на Україні 1897 року.

- 8 - 1834 Народився поет Буковин : О.Ю.Федькович.
- 10 - 1907 Померла письменниця Марко Вовчок.
- 10 - 1867 Народився поет О.Маковей.
- 11 - 1925 Помер поет Володимир Самійленко
- 14 - 1775 Зруйнування Січі.
Велике московське військо царя Петра I під проводом зрадника Галагана, що перейшов на московську сторону, пішло 1709 року на Січ і зруйнувало її. Останки Запорожців му- сіли перенестись на інше місце, але в недовгом часі по- вернулись, розбудувались наново, і Січ знову зросла і змі- цніла. 1775 року московський генерал Текелій оточив Січ великим військом, взяв її, зруйнував дощенту і вивіз усі цінності. Кошового Петра Калнішевського заслано на Солов- ки і замуровано в темниці без дверей і вікон. Там він про- мучився 12 років і помер у 112 році життя.
- 15 - 1856 Народився Іван Франко.
- 20 - 1843 Помер письменник Гр.Квітка-Основ'яненко /народ.1778/.
Батько української повісти; сентиментальні і гумористичні повісти і оповідання з українського народнього побуту /"Маруся, Сердешна Оксана", "Салдацький патрет", "Конотоп- ська Відьма", "Мертвецький Великдень", "От тобі й скарб"/ і драматург /оперетка "Сватання на Гончарівці"/. брав близьку участь у харківській журналістиці, організатор те- атру, ініціатор добродійного товариства та інституту для дівчат. З російських писань найбільш відомий історичний побутовий роман "Пан Халаявскій" та праці з історії Слобід- ської України.
- 25 - 1698 Помер гетьман Петро Дорошенко.

-----ooOoo-----

МАЛЮТНІС ТАВОРОВИХ ШОФЕРСЬКИХ ШКІЛ

Майже у кожному таборі є шоферська школа. По більшості табо- рів уже весь склад мешканців, які до цього надаються, пройшов виш- кіл і набув шоферського фаху. Здавалось би, що з цією справою мож- на покінчити. Але ні.

Враховуючи достатню кількість устаткування й обладнання, є можливість продовжувати навчання в цих школах, але за іншою програ- мою, а саме: перетворивши їх на школи автомехаників і таким чином продовжуючи вивчати слухачів уже не на шоферів, а на автомехаників.

На базі шоферської школи можна організувати курси трактористів. Цей фах потрібний і на нього буде попит по всіх країнах.

П.В.

-----ooOoo-----

Е М І Г Р А Ц І Й Н І С П Р А В И

Справа еміграції це з одного боку - найпекучіша для нас справа сьогоднішнього дня по майже трьохрічному перебуванні по таборах, а з другого - це питання також все більше набирає актуальності на міжнародному форумі.

У цій нашій статейці будемо в основному цікавитися масовою еміграцією - бо порівнювачим мало є щасливих, які мають змогу емігрувати індивідуально.

Сьогодні одинокою інституцією для справ масової еміграції є відділ ПЩІРО ІГЦР /Міждержавний Комітет для справ Збігців/, який має право складати умови з поодинокими державами про еміграцію, до того часу, поки це питання не буде вирішено сумарично.

Скільки нам відомо, ця інституція приділяє досить багато уваги умовам праці, заробітку, прожитку та соціального становища робітника, поки складе умову з даною державою.

Друге завдання міждержавного Комітету - це полекшувати переміщеним особам індивідуальний виїзд. У цьому відношенні Комітет клопочеться про потрібні документи.

Щодо виїзду на роботи, то ми покищо маємо тільки два випадки контрактного виїзду на працю до Бельгії та останніми днями до Голандії.

Бельгія потребує 20.000 робітників до своїх копалень і погодилася набрати їх зпоміж переміщених осіб. Набір ще не закінчений - все ще можна реєструватися. Одначе треба відміяти, що умови прийняття на працю стають все тяжчі. Останніми часами поставлено досить низьку границю віку /40 літ/ та обмежено категорії осіб, яких робітник має право записати на виїзд /жінка, малолітні діти, самітня матір, в деяких випадках самітня сестра та батько/.

Листи з Бельгії про працю - дуже різні, - що й не дивно, коли зважити, що на роботу виїхали здебільшого некваліфіковані робітники. Не один ентузіаст, чи не досить здоровий, чи вкінці такий, що за всяку ціну хотів покінчити з таборовим життям, не витримує цієї одної з найтяжчих робіт, і вже деяка кількість з тих, що виїхали, вертається.

А втім бельгійське переселення - це перша цього рода більша акція, яка дала нам деякий досвід. Куди б то не поїхали, скрізь чекає нас тяжка праця, принаймні в перші роки, поки ми доведемо своє життя до такого стандарту, як місцеве населення даної країни, що з довголітньою працею здобуло собі дотеперішнє становище. Тому варто користати з кожної нагоди, щоб почати нове та вільне життя, однак треба добре зміряти свої сили, щоб не розчарувати і себе і тих, що нас приймають.

Голандська переселенча акція дала майже непомітний відгук, що пояснюється тяжкими умовами прийняття на працю до цієї країни. Умови прийняття фахових і нефахових робітників у Голандію подано нашим таборянам до відома через оголошення на таблицях оголошень.

На найближчий час заповідають переселення більшої кількості робітників до Франції. Програма щодо кількості умов прийняття, матеріального забезпечення та фахів ще не вироблена остаточно.

Від деякого часу проходить досить поживлена еміграція до Канади. Тут треба відзначити, що це напівіндивідуальна акція. Майже всі клопотання про дозвіл відбуваються у Канаді, а саме: хто може отримати контракт на працю у фермера, чи в більшому концерні, повинен домовитися з своїм майбутнім працедавцем, щоб той виклопотав для нього дозвіл на приїзд у відділі праці Міністерства Внутрішніх

Справ у Оттаві. Цей Відділ посилав повідомлення про дозвіл до Міждержавного Комітету /ІГЦР/ а той уже повідомляє викликаного та допомагає йому переїхати до Канади.

Можливість виїзду до Південних американських країн та до Австралії все ще дуже мала. Це тому, що кожна особа, яка отримує афідавіт /чи ляндінг пермі/ з Австралії/ мусить особисто зголоситися у консуля даної країни. Але ті країни не мають консульства в окупаційних зонах Німеччини, а через те дуже важко використати афідавіт.

Оце тих небагато можливостей для еміграції більшими групами, організованої Міждержавним Комітетом. Часом приходять вістки з поодиноких таборів, чи округ про те, що там записують на працю до якоїсь іншої країни, як Бельгія чи Голандія.

Це пояснюється двоюко: або реєструє якась інша установа, ніж Міждержавний Комітет, який - покищо - є одинокою інституцією, уповноваженою займатися еміграційними справами переселення осіб, або той же Комітет має завдання зареєструвати таку малу кількість робітників, що її можна зібрати в одному таборі, чи окрузі.

Наприкінці треба ствердити, що в теперішній час всяка еміграція більшими групами проходить на основі двосторонньої умови - між даною державою та Міждержавним Комітетом. О.Н. ще не поробила жадних заходів, щоб у цілому розв'язати цю, таку важливу для нас проблему. Тому варто користати і з тих небагатьох можливостей для еміграції, які тепер існують та повставатимуть у майбутньому.

-----00000-----

ГАСТРОЛІ УКРАЇНСЬКОГО ОПЕРОВОГО АНСАМБЛЮ З МІНХЕНА В ТАБОРІ МАЙНЦ-КАСТЕЛЬ.

За один із світлих моментів в житті таборян М.Кастелю треба вважати гостинні виступи Українського Оперового Ансамблю з Мюнхену.

Українське громадянство може з гордістю долучити до двох мистецьких одиниць, а саме: Капелі "Україна" проф.Нестора та капелі Бандуристів, Китастого -Божика ще третю - Український Оперовий Ансамбль з Мюнхену.

Не зважаючи на тяжкі обставини нашого еміграційного життя, гуртку ентузіастів вдалося створити Український Оперовий Ансамбль, що на ті тяжкі умови, в яких йому доводиться працювати, майже цілком задовольняє вимоги глядача.

Першою виставою Українського Ансамблю була опера "Тоска" муз. Дж.Пуччіні.

Ролю Тоски виконала молода оперова артистка п.К.Задорожна /сопрано/, яка своєю грою та чудовим голосом полонила глядача. Деякі моменти, як кінцева арія й дует з Каварадоссі в першому акті та кінцевий дует з Каварадоссі в третьому акті, як рівнож ецена після розстрілу Каварадоссі, залишили по собі сильне враження. Варто-б було тільки п.Задорожній позбутися в деяких місцях *glissando* яке час від часу яскраво помічалось, а також звернути увагу на дикцію.

Ролю маляра Каварадоссі виконав артист опери п.І.Зайферт /тенор/. Гра і спів п.Зайферта чудово ансамблювали з грою і співом п.Задорожною, а виконана ним в третьому акті арія перед розстрілом своїм чудовим піаніссімо на початку та поступовим наростанням звуку заслуговує на шире признання.

Оперовий артист п.Рейнорович /баритон/ виконуючи ролю барона Скарпія дав тип правдивого начальника поліції тогочасного Риму, з ок-

ремі моменти його гри й виконання оксамитним баритоном арій заслуговують на особливу увагу.

Роля захристіяна /ризничого/ у виконанні п.Ю.Лавликовського прозвучала дуже мило, доповнюючи загальний ансамбль.

Увечері другого дня було виставлено оперу того-ж самого композитора "Мадам Бетерфляй".

Ця опера в постановці Ансамблю прозвучала, якщо можна так висловитися, повноцінно.

Роллю Чіо-Чіо-Сан /Бетерфляй/ виконала оперова артистка п.Ф.Чо-сенко /сопран/ яка була в цій ролі чудовою.

Милый, теплий, соковитий голос та бездоганна драматична гра артистки поставила цю оперову виставу на перше місце.

Про окремі моменти опери не доводиться говорити. Решта акторів чудово ансамблювала. Від початку до кінця в тих тяжких умовах нашої таборової /неакустичної/ салі, опера пройшла бездоганно.

Останньою виставою ансамблю була оперетта "Циганський барон" муз.Штрауса.

Оркестра на загал звучала непогано, але в деяких місцях, особливо в "Тосці", покривала співаків. Це пояснюється відсутністю оркестрової ями.

Масовий танок в костелі в першому акті оп."Тоска" варто-б було знати.

Доказом високої мистецької вартости Українського Оперового Ансамблю може служити те, що театральна саля, яка вміщує до 700 глядачів, була на всіх трьох виставах виповнена по береги, а виконавців щоразу нагороджували бурєю оплесків та букетами квітів.

ОКО.

---000---

"МАТИ-НАЙМИЧКА" НА МАЙНЦ-КАСТЕЛЬСЬКІЙ СЦЕНІ

Прекрасна поема Т.Г.Шевченка "Наймичка" завдяки своїй поетичності і зворушливим образам належить до найкращих зразків українського поетичного мистецтва і житиме вічно, поки житиме укр.народ і укр.культура.

Інспенізована і перекладена на прозаїчну мову вона, безперечно, втратила чималу частину своєї поетичности. Але прекрасний майстер драматичного мистецтва і знавець театру та театральних законів. Тогобічний, узявши за основу Шевченкову тему, тему, що так хвилювала поета і що силою його поетичного слова знайшла таке глибоке виображення в багатьох його творах - доля скривдженої селянської дівчини-покритки, зумів створити надзвичайно сценічну п'єсу, майстерно з'єднавши в гармонійне ціле низку образів від комічних до глибоко драматичних. Ця різноманітність характерних типів, таких знайомих і близьких глядачеві, полегшує сценічне сприймання цілої мелодрами. У такій побудові свого твору автор, без сумніву, наслідував кращих майстрів-драматургів світової слави, як приміром Шекспіра, а з українських драматургів - Старицького, Тобілевича та інших.

Театральний ансамбль в Майнц-Кастелі сумлінно попрацював над п'єсою і дав добре і дружньо з'їграну, дуже гарно і стильно оформлену виставу.

З епізодичних ролей треба відзначити особливо вдало проведеною п.Грицаєм роллю наймита Трохима, а також Галки /п.Дмитревич/ і подруж-

жя сусідів /п.Биковець і п.Зінченко/. В докір п.Дмитревич можна тільки поставити занадто багатий, як для сільської дівчини-наймички одяг; пишна сорочка, гарні чоботи і святкова хустка не пасували до звичайного буднього робочого дня.

За браком у нашому ансамблі ліричного героя-коханця ролю Марка випало грати характерному артистові п.Потатенкові. Не зважаючи на те, що це не його амплуа, п.Потатенко провів свою ролю досить добре. Єдине, що можна йому побажати - це позбутись зайвої скоромовки і нервових рухів, що перешкоджає йому і в інших його ролях.

П.Потатенко в ролі Палажки виглядала цілком добре і приємно вражала, давши образ веселої жартівливої дівчини, а пізніше споважливої молодички.

Окремо треба відзначити прекрасну гру п.Лісовикової в ролі матері-наймички. В особі п.п. Лісовиків ми маємо носіїв добрих старих традицій українського побутового театру і знавців українських побутових п'єс. П.Лісовик справила на глядача сильне враження своєю широкою і прекрасною грою. Але щоб зробити ці враження ще сильнішими, хотілося би, щоб п.Лісовик при наявності властивих їй сценічних даних трохи відсвіжила свої методи гри і застосовувала іноді більше психологічних, а менше фізіологічних засобів, як ось приміром, всхлипування, шморгання носом тощо. Крім того, пишний стрій заможної господині в передостанній дії трохи не личив людині, яка весь час носила в собі затаєну думку про своє горе і про своє другорядне становище в родині, становище наймички. І скромніший одяг ще більше підкреслив би трагізм її ролі.

П.Колісниченко в ролі Насті дала правдивий образ поважної, заможної господині.

В цілому вистава показала, що наш таборовий театр має всі можливості провадити справжню культурну роботу.

К.Б.

-----ooSeo-----

ФАХОВА РЕЄСТРАЦІЯ

Ось уже кілька днів у нашому таборі йде реєстрація всіх таборян з метою точно визначити фах і наявність відповідних стверджуючих цей фах документів.

Реєстрацію проводиться на підставі розпорядження Головної Квартири. Для заповнення точної перевірки вживатимуться слідуєчі засоби:

- 1/ практичні праці,
- 2/ рисунки та письмові завдання,
- 3/ перегляд документів,
- 4/ іспити при німецьких ремісничих цехах та робітничих союзах,
- 5/ іспити при німецьких університетах та технічних школах.

Головний натиск кластиметься на голови родин і на ті особи, які надаються на переселення.

Кожний АРЕА тим визначить один комітет та зорганізує десять іспитових комісій на слідуєчій підставі:

1. Комітет буде складатися з представників по одному від кожної національності а головою його буде Ареа емпльоймент офіцер,
2. Комітет визначить одного уповноваженого з обов'язком організування та виконання плану.

Десять комісій будуть покриватися зі слідуєчими фахами:

1. Адміністрація,
2. гірництво і хемія,
3. конструкція і технічне ведення,
4. рільництво, лісництво і харчовий промисл,
5. здоровля і працівники санітарні та професіоналісти цих категорій.
6. комунікація, доставка і транспорт.
7. служба спеціальна,
8. мистецтво,
9. металооброблення
10. різні професії.

Комісії ті перевірятимуть осіб реєстрованих під тим пляном. Перевірка має бути переведена якнайбільше згідно з вимогами німецьких університетів, цехів та робітничих союзів.

Для виповнення фахових карток вживатиметься слідуєчих степенів: а/ремісничий майстер, б/працівник першої класи, г/працівник другої класи, г/практикант або студент, і д/робітник, напр.: металевий, шкір і т.д.

Кожний перевірений ДІ одержить посвідчення, що він пройшов іспитову комісію.

Всякі потреби іспитів поза межами Ареа тіму йтуть через Головну Кватирю. Це відноситься до іспитів при німецьких університетах та технічних школах та до професій, які не влучені до пляну іспитових комісій.

Директор Ареа даватиме все можливе попєртя для доброго і стислого переведення справи.

-----0-----

ВІДЗНАЧЕННЯ ТАВОРУ МАЙНЦ-КАСТЕЛЬ

Комендант нашого табору одержав листи такого змісту:

I. П.Ц.І.Р.О. Ареа Теам 1022. Франкфурт, 12 серпня 1947. До Коменданта Табору 579, Майнц-Кастель.

П о х в а л а

З радістю пересилаю Вам залучений лист, писаний до Вас і Вашого персоналу. Льюїтенант-Полковником Дженом В. Дін-ом, Шефом Відділу Джі 1/Джі 5, Головної Кватирі Командування Європейської Комісії /ЕУКОМ/, як похвалу за блискучу працю, пророблену табором Майнц-Кастель підчас "Тижня Чистоти". - І я особисто, як Директор цієї Округи, з приємністю передаю Вам моє признання за досягнення Ваші, Вашого персоналу та мешканців табору, які піднесли Майнц-Кастель на один з найвищих зразків у цілій Окрузі. Ваш табір добре й успішно адміністрований, а мешканці табору показали своєю поставою, що вони підготовані простелювати собі шлях до кращого майбутнього.

Підписано /-/ БЕНДЖЕМІН. В. АДАМС ІІ. Директор Округи. "

ІІ. "Головна Кватиря ЕУКОМ, 31 липня 1947. Предмет: Похвала. Через: Директора П.Ц.І.Р.О. Округа 1022 Франкфурт над Майном, Німеччина. На: До: Коменданта Табору 579 у Майнц-Кастель, Німеччина.

1. У періоді від 14-23 липня 1947 було влаштовано "Тиждень Чистоти" для всіх таборів переміщених осіб у Франкфуртській Окрузі. Програма дала успіх.

2. Наприкінці програми було переведено інспекції представниками Відділу Джі - 5 Головної Кватирі Командування ЕУКОМ та представниками Округи 1022 ІІІРО, щоб визначити успішність акції та визначити табори, які мають найбільші досягнення. Майнц-Кастельський табір переміщених осіб ч.579. був відзначений інспекційною комісією другим

за блискучий вигляд таборових площ та житлових приміщень. Особливо варто відмітити успішну протипожежну систему та блискучий стан проти-пожежного устаткування.

3. Зокрема передаю похвалу Командантові Табору та мешканцям табору в Майнц-Кастель за вивезення приблизно 700 тон грузу, чим наведено блискучий порядок, і таким чином піднесено табір Майнц-Кастель на ступень одного з найчистіших таборів у Франкфуртській Окрузі.

4. Ваша щира співпраця та гостре заінтересування в тому, щоб піднести табір вище середнього, та Ваш відзвиг на думки пропонувані ПЦІРО та військовою владою, справді гарантують добрі вигляди на майбутнє.

Підписано: Джан. В. Дін, Лейтенант-Полковник Джі 1, Джі 5.

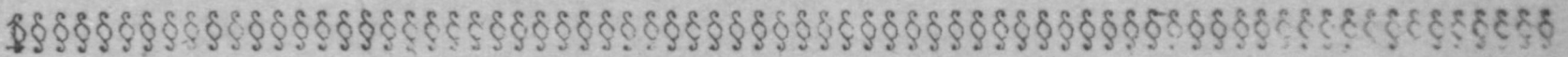
П о в і д о м л е н н я

У вівторок дня 26 серпня від год. 18.30 до 19 через Радіо - Франкфурт буде співати наш таборовий хор.

Реферат Культури Табору
Майнц-Кастель

В і д Р е д а к ц і ї

Всіх наших співтаборян закликаємо підтримувати наш журнал і брати участь в його розвитку надсиланням статей і матеріалів до друку. Секретар Редакції приймає щодня від год. 10 - 12 в бльоці I /партер/.

З М І С Т

	сторн.
1. Значення преси	1
2. Хата в Забудьківцях	3
3. Леся Українка	5
4. Св.Кн. Ольга	8
5. З кооперативного життя	9
6. Календар історичних дат	10
7. Майбутнє Таборових Шоферських Шкіл	11
8. Еміграційні справи	12
9. Гастролі Українського Оперового Ансамбля	13
10. "Мати-Наймичка" на Майнц-Кастельській сцені	14
11. Шахова реєстрація	15
12. Відзначення Табору Майнц-Кастель	16
13. Повідомлення	17
14. Від Редакції	17